

Publicerad 2017-01-15 21:36 av Zanna Chanel

Och döden är lika närvarande än.

I henne såg jag livet.

Värme faller över rummet när hon är här.

Hennes uppenbarelse gör mig lugn.

I henne personifieras livet.

Hon vet vad lycka är.

Nu vill hon inte leva.

Faktum är att hon inte kan förlåta oss

för att hon inte får dö.

Livet som skriker ut ur henne

begränsas nu.

Pressas tillbaka

av cigaretttrök och fluoxetin.

Hon möter min blick

lika säker och stark

som alltid.

Men orden som faller ut

mellan hennes läppar

får inte övertyga mig.

Hon stirrar på mig.

Borrar sig in i min bröstorg.

Vägrar låta mig

ta skydd

från orden.

Hon vill dö.

Hon är lugn, metodisk.

Med samma lena röst

hon tröstat mig med

berättar hon nu

hur hon ska dö.

Jag blir förtvivlad.

Hon river upp mig inifrån

men jag svarar lugnt.

Vi kommer inte låta henne dö.

Hon ska inte dö.

Hon ser ner.

Röken bränner i mina ögon.

Hon ler.

Vi får se, säger hon.

Tiden står stilla här

i köket hos henne.

Den har fastnat

sekunder efter

att det som aldrig fick ske

skett.

Vi får se, säger jag.

Ännu lite mer hopp

har hon tagit från mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zanna Chanel med Poeter.se id #40445 innehar upphovsrätten